

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτώμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Εἶχαμεν δμιλήσει γιὰ τὴν θεϊαν Μονάδα ἑαυτὸ μας, σὺν μιᾷ ἀκτινοβολίᾳ πρὸς ἀρχὴ τῆς ἔχει τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ πέραν ἐννοίας Χρόνου καὶ Χώρου, δηλαδὴ, μέσα στὰς ἐννοίας τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Χώρου, θὰ ἔλεγα παντοῦ καὶ πάντοτε.

"Ἐχει ἀρχή, ἀρχή ὡς ἐξουσία καὶ ἀρχή, ὡς ἀρχὴ μιᾶς καταστάσεως. Ἐκτινοβολεῖ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ πού εἶναι φύσις τῆς θεϊας Μονάδος ἑαυτοῦ μας, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ζωὴν ὡς Ζωὴ καὶ Ἀκτινοβολεῖ.

Στὴν ἀκτινοβολία τῆς σχηματίζει ἕναν κεντρικὸν σημεῖον, συγκεκριμένον σημεῖον. Ἡ ἀκτινοβολία αὐτὴ εἶναι τριπλῆ. Μᾶς δίδει τὸ σύμβολον μιᾶς πυραμίδος πρὸς τὰ κάτω, χωρὶς βάσιν ἀλλὰ ἀρχήν. Τὸ σημεῖον εἶναι ἐκεῖ πού ἀρχίζει μιᾶ νέα πυραμὶς τῶρα μὲ τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ μὲ βάσιν τὸν τοποχρονικὸν παχυλὸν ὕλικὸν κόσμον, τὸν τοποχρονικὸν παχυλὸν ὕλικὸν ἑαυτὸν μας, ὕλικὸν σῶμα, καὶ τὴν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ἑαυτοῦ μας.

Ἐπὲρᾶνω τῆς κορυφῆς τῆς πυραμίδος αὐτῆς, - ἡ κορυφὴ τῆς πυραμίδος εἶναι ἡ Ἰδέα ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, - ἔχομεν τὴν θεϊαν Μονάδα ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ.

Κάποτε, θὰ φθάσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ΑΠΟΛΥΤΟΝ Αὐτοεπίγνωσιν καὶ αὐτὴ θὰ ὀνομασθῆ θέωσις.

Ἄλλα δύο σημεῖα ἔχομεν ὑπερᾶνω τῆς κορυφῆς τῆς πυραμίδος μέσα εἰς τὸν λεγόμενον Οὐράνιον Ἄνθρωπον, δύο συγκεκριμένα σημεῖα ὅς εἶπωμεν τὰς δύο πλευρὰς τῆς πυραμίδος κατερχομένης. Ἡ μιᾷ, τὸ ἕνα σημεῖον εἶναι ΛΟΓΙΚΟ καὶ μᾶς δίδει τὴν Ἰδέα πού στὴν προέκτασίν τῆς εἶναι ἡ μορφή. Τὸ ἄλλο σημεῖον μᾶς δίδει τὴν θεϊαν Κίνησιν ἐνέργειαν.

Ὡστε, ἔχομεν τρία σημεῖα πού συναντῶνται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδος πού ὀνομάζομεν Ἰδέα Ἄνθρωπο. Ἐπὲρᾶνω ἡ θεϊα Μονάς, θεῖος Ἐαυτὸς μας, Ἄμορφος, Ἄναρχος, Αἰώνιος, ὁμοούσιος τῷ ΠΑΤΡΙ.

Ἐχομεν τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδος τῶρα πού δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἡ Ἰδέα Ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀρχίζει ἡ κἀθοδος τῆς θεϊας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας, καὶ Παναγαθότητος, τῶν τριῶν αὐτῶν πλευρῶν πού θὰ μᾶς δώσουν τὴν τριπλευρον πυραμίδα μὲ βάσιν τῆς ὡς εἶχα πεῖ, τὸν παχυλὸν ὕλικὸν κόσμον ἢ τὸ παχυλὸν ὕλικὸν μας σῶμα. Ἐντὸς τῆς πυραμίδος αὐτῆς εὐρίσκεται ἡ αὐτοεπίγνωσις ἄνθρωπος μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς χωριστικότητος, μέσα εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Χώρου, ἀλλὰ, ὡστόσο, ἡ πυραμὶς αὐτὴ εἶναι ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις, ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὰς ἐννοίας αὐτὰς.

Τὸ ἐκπληκτικὸν εἶναι ὅτι, καὶ στὸ κατώτατον σημεῖον τῆς ἐκφράσεως τῆς θεϊας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας, καὶ Παναγαθότητος, δηλαδὴ, τὸ παχυλὸν ὕλικὸν σῶμα καὶ εἰς τὸ κατώτατον ἀκῶμα σημεῖον ἐνδὸς ἀτόμου ὕλης μέσα στὸ παχυλὸν ὕλικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀτόμου παχυλῆς ὕλης, εἴτε εὐρίσκεται αὐτὸ εἰς τὰ ὁστά, εἰς τὰς σάρκες ἢ εἰς ἄλλα μέλη τοῦ σώματος, θὰ ἴδωμεν, τὸ τοποχρονικὸ, τὸ ὑφιστάμενον κατὰ ἀπὸ τὴν ἐνέργεια καὶ τὴν μορφήν, τὴν θεϊαν Πανσοφίαν καὶ Παναγαθότηταν, ἀλλαγὴ, ἀλλὰ ὡστόσο, μέσα, τὸ Αἰώνιον τὸ ἀθάνατον. Δὲν ὑπάρχει πούθενά μέσα στὰ σύμπαντα σημεῖον πού νὰ μὴν εἶναι ὡς Νόμος τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, Ζωὴ Πραγματικότης.

Καὶ σὰς λέγω τὴν Πραγματικότηταν αὐτὴν θὰ τὴν βρῆτε πολὺ πλησίον εἰς τὸν ἑαυτὸν σας αὐτοεπίγνωσιν καὶ παντοῦ καὶ πάντοτε μέσα καὶ σ' ἕναν ἕκαστον τῶν ἀτόμων ἢ κυττάρων, τοῦ παχυλοῦ σας ὕλικου σώματος. Θὰ βρῆτε τὸ μέγιστον μέσα εἰς τὸ ἐλάχιστον.

Αὐτὸ, ἦδη τὸ ἔχει ἀνακαλύψει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐπιστῆμη σήμερον. Ἐχει φθάσει σὲ συμπεράσματα, ὅτι ἡ ὕλη εἶναι ἀφθαρτὴ, ὑφίσταται μόνον ἀλλαγὰς καὶ ἀπὸ τὴν στερεάν, ἀπὴν, κατὰστασιν μεταπηδᾷ εἰς τὴν ἐνέργειαν καὶ ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν κρυσταλλοποιεῖται καὶ πάλιν σὲ ὅτι ὀνομάζομεν στερεάν παχυλὴν ὕλη. Ἡ

ὕλη δὲν φθείρεται, εἶναι τὸ μέσον ποῦ ἡ Ζωὴ μεταχειρίζεται διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸ θεῖον Σχέδιον καὶ τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκλαμβάνει ὡς φθορὰν εἶναι ἡ ἀλλαγὴ καὶ ἡ θεία οἰκονομία διὰ τὸν σχηματισμὸν ἄλλων μορφῶν ζωῆς.

"Ἄν ἡ παχυλὴ ὕλη ἐφθείρετο τότε θὰ ὑπῆρχεν ἡ φθορὰ μέσα στοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, διότι, τὰ πάντα εἶναι μέσα στοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καὶ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ δὲν θὰ ἦτο λειώνιον καὶ ἄφθαρτο, διότι τὸ ἄφθαρτο, δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ κατεῖ ποῦ φθείρεται.

Τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐπιστήμης σήμερον ὀδηγοῦν εἰς τὴν πλῆσιν πρὸς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Ἄν σκανδαλίζει ἡ λέξις ΘΕΟΣ ἡ ὅποια ὠστόσον λέξις μικραίνει πολὺ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὡς Πανσοφίαν, Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμίαν, ὠστόσον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐπιστήμη συντόμως θὰ γονατίσῃ μπροστὰ εἰς τὴν μεγάλην Πραγματικότητα, νὰ βρῇ τὸ ἄφθαρτο μέσα εἰς τὴν διαρκῆ ἀλλαγὴ καὶ νὰ βρῇ τὴν Ζωὴν ὡς τὸν σκοπὸν αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς. Θὰ εἶναι ἡ ἡμέρα ποῦ θὰ συναντηθῇ ἡ ἔρευνα τῆς ἀληθείας μὲ τὴν ὀρθόδοξον ἐπιστήμην καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν εἶναι μακρὰ.

Δι' ἡμᾶς τώρα. Ὅταν θὰ ἀρχίσωμεν τὴν ἔρευνάν μας δὲν θὰ ἀρχίσωμεν μίαν ἔρευναν σὰν ἀδύνατα πλάσματα, ἀνάξιοι, δοῦλοι ἢ ὑπηρεταὶ ποῦ ἱερόσυλα ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν κατὰ τὸ ὅποιον δὲν μᾶς ἀνήκει. Ὅχι, ἡ ἔρευνά μας ἀρχίζει ἀπὸ μᾶς τοὺς ἰδίους γιὰ νὰ βροῦμεν τὸ τέλειον, τὸ αἰώνιον, τὸ ἀθάνατο ὡς ἑαυτὸ μας καὶ τότε νὰ γνωρίσωμεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἰς τὴν ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΤΟΥ Κατάστασιν.

Ὅταν γνωρίσωμεν τὸ Πνεῦμα ἑαυτὸν μας πέραν τῶν τοποχρονικῶν καταστάσεων, ὅταν γνωρίσωμεν τὸν πραγματικὸν ἑαυτὸν μας Ζωὴ καὶ ὅχι ^{ὡς} φαινόμενον τῆς ζωῆς μέσα σὲ μίαν μορφή καὶ μὲ ἀπαραίτητον παράγοντα τὴν κίνησιν, ὅταν γνωρίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ὡς τὴν Ζωὴν πραγματικότητα, τὸ Πνεῦμα ἑαυτὸ μας, τότε θὰ προσκυνήσωμεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὡς ΠΝΕΥΜΑ. Καὶ ὁ Πολὺ Ἁγαπημένος εἶπεν:

"Πνεῦμα ὁ ΘΕΟΣ καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ΑΥΤΟΝ ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν".

Ἡμεῖς εἴμεθα, καὶ τὸ ΠΝΕΥΜΑ καὶ ἡ Ἀληθεία καὶ ἡ Ζωὴ. Αὐτὸ θάχετε πάντοτε ὑπόψιν, ὅταν ἀρχίσετε τὴν ἔρευνάν σας δικαιοδικῶς.

Ἐνα λάθος ἀρκετῶν θρησκείων καὶ ἴσως καὶ τῶν πρώτων Χριστιανῶν ἦτο ὅτι ἐδίδασκαν εἰς τὸν Χριστιανὸν στοῦ πιστοῦν ὅτι ἦτο ἕνα ἀνάξιον πλάσμα νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὰ ὕψη. Καὶ ἀκόμα ὑπάρχει αὕτη ἡ ἀντίληψις πολὺ ἐσφαλμένως. Ποῦ πηγαίνει ἡ προτροπή;

"Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὡςπερ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ Οὐράνιος τέλειος ἐστίν. Καὶ ποῦ οἱ σοφοὶ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν. "Ὅπως ἔχετε ἐνδουθῆ τὸν χοῦκὸν ἄνθρωπον θὰ ἐνδουθῆτε καὶ τὸν Οὐράνιον ἄνθρωπον".

Ἐνδουθῆτε, προσέξτε τὸ σημεῖον αὐτό, ἐνδουθῆτε. Τόσον ὁ ἐπίγειος ἄνθρωπος εἶναι ἐνδυμασία τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ πάντοτε, τοῦ ἑαυτοῦ μας, εἶναι ἐνδυμασία τόσον ἡ παχυλὴ ὕλη τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα ὅσον καὶ τὸ Ψυχικὸν καὶ τὸ Νοητικὸν, τὰ ἐνδύματα τῆς προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσως. Θὰ ἐνδουθοῦμεν καὶ τὸν Οὐράνιον ἄνθρωπον Ναί. Θὰ ἐνδουθοῦμεν τὴν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα διὰ τοῦ πρίσματος τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου. Καὶ πάλιν ἐνδυμασία, ἀλλὰ ποῖος θὰ τὰ ἐνδουθῆ;

Πρέπει ἐδῶ νὰ ξεχωρίσωμεν τὸν πραγματικὸν Οὐράνιον καὶ Λειώνιον ἑαυτὸν μας ἀπὸ τὰς ἐνδυμασίας του μέσον τῶν ὁποίων τὸν γνωρίζομεν.

Τὸ ἂν γνωρίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας πραγματικότητα καὶ αὐτοεπίγνωσιν πέραν τῶν φαινομένων ποῦ μᾶς δίδουν μίαν ἔκφρασιν αὐτῆς τῆς αὐτοεπίγνωσως ἢ συνειδήσεως. Ὅσοτόσον ὅμως μελετῶντας στὰ διάφορα στάδια τοποχρονικὰ μέσα εἰς τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς, τὴν αὐτοεπίγνωσιν, ἔχομεν τὸ κλειδί ποῦ θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐντός ἡμῶν.

Τὸ πολυτιμώτερον ποῦ ἔχει ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τὸ παχυλὸν τοῦ ὑλικὸν σῶμα οὔτε καὶ τὸ Ψυχικὸν σῶμα μέσον τῶν ὁποίων ἐκφράζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ σὰν συναίσθημα, οὔτε καὶ ὁ Νοῦς ποῦ ὡς Νοητικὸν σῶμα ἐκφράζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ σὰν σκέψις, ἢ μπορεῖ νὰ κτίσῃ μὲ τὸν Νοῦν Νοητικὰ εἰδῶλα, στοιχειακά, ἀλλὰ, τὸ πολυτιμώτατο

ποῦ ἔχει ὁ ἄνθρωπος εἶναι, τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν τοῦ αὐτοεπίγνωσιν. Αὐτός εἶναι ὁ αἰώνιος ἑαυτός, ὁ ἀθάνατος ἑαυτός, ὁ πραγματικός ἑαυτός, τὸ κέντρον γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὰ πάντα τοποχρονικὰ περιστρέφονται, τὸ σημεῖον ἕλξεως τοῦ κάθε τι ποῦ τείνει νὰ ἀκτινοβολῇ σὲ κάποιον βαθμὸν τὴν συνειδήσιν ὡς ἐπίγνωσιν ἢ καὶ αὐτο-επίγνωσιν.

Θὰ ἤθελα στὸν διαλογισμὸν σας νὰ προσπαθήσετε νὰ ἀντιληφθῆτε, τί εἶναι μέσα εἰς τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς μέσα στὰ σύμπαντα, μέσα στοὺς κόσμους, καὶ ἀρχί-σθε φυσικὰ ἀπὸ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σύμπαν καὶ ἀπὸ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν μέρος τοῦ ἑαυ-τοῦ σας, τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα.

Τί εἶναι συνειδήσεις; Τί εἶναι ἐπίγνωσις; Τί εἶναι διαλογισμὸς καὶ τί εἶναι βούλησις πίσω ἀπὸ τὸν διαλογισμὸν ποῦ μπορεῖ νὰ κατευθύνῃ τὸν Νοῦν, ὅπου κάποια ὀντότης μυστηριώδης ἐκφράζει τὸν ἑαυτὸν τῆς σὰν βούλησιν; Φυσικὰ χρειάζε-ται πολλὴ ἐργασία, πάρα πολλὴ ἐργασία.

Ἡ ἔρευνα τῆς ἀληθείας ἀρχίζει ἀπὸ τὴν μελέτην τοῦ κατωτάτου ἑαυτοῦ τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος μέσα στὸν ὁποῖον θὰ βρῆτε μέσα σὲ κάθε ἄτομον, σὲ κάθε κύτταρον τὴν θεῖαν Πανσοφίαν, Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμίαν.

Θὰ μελετήσετε ἕνα ἕκαστον τῶν ὀργάνων τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος γιὰ νὰ βρῆτε πίσω ἀπὸ κάθε ὄργανον τὴν θεῖαν οἰκονομίαν καὶ τὸν σκοπὸν, θὰ μελετήσετε τὴν συνεργασίαν μέσα στὸ θεῖον Σχέδιον γιὰ τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς ποῦ κάθε ὄργα-νον ἐντὸς τοῦ ὑλικοῦ σώματος ἢ ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ σώματος κάμνει γιὰ νὰ σὰς δώσῃ ἕναν πλήρες σύνολον μορφῆς προικισμένης μὲ ἐνέργεια, δύναμιν, μέσα σὲ Πάνσοφα πλαίσια.

Θὰ μελετήσετε τὴν ἁρμονίαν καὶ ἰσορροπίαν δυνάμεων μέσα στὸ παχυλὸν ὑ-λικὸν σῶμα. Μελετώντας τὸ διπλοῦν αἰθερικὸν τοῦ παχυλοῦ σας ὑλικοῦ σώματος - αὐ-τὸ εἶναι τὸ δευτερον σκαλοπάτι ἐρεύνης μετὰ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα - καὶ λέγω ὅτι κανένας ποτέ δὲν μελέτησε πλήρως τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα, δὲν τὸ ἔχει κατανοή-σει προτοῦ ἐνσυνειδήτως ἀρχίσει νὰ κάμνῃ χρῆσιν τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ ἐντὸς τοῦ ὑλικοῦ σώματος, σκιά τοῦ ὁποῖου εἶναι τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα, καὶ ἔδρα εἶναι, τὸ διπλοῦν αἰθερικὸν τοῦ ἑαυτοῦ σας προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσεως.

Μὲ τὴν ἐνδοσκοπήσιν στὸ μέλλον θὰ ἀνακαλύψετε πολλὰ πράγματα ποῦ τώρα σὰς εἶναι ἄγνωστα, θὰ γίνετε κύριοι τοῦ οἴκου σας, τοῦ χοῦκοῦ οἴκου σας, ποῦ παρ' ὄλον ποῦ ζῆτε ἐντὸς αὐτοῦ πολὺ ὀλίγα γνωρίζετε, πολὺ ὀλίγον τὸ κυβερνᾶτε καὶ τὸ δρίζετε.

Ἡ ἔρευνα θὰ προχωρήσῃ εἰς τὲς λειτουργίες τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ καὶ εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐπὶ τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος, πρῶτον, καὶ μετὰ εἰς τὴν σύνδε-σιν τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος μὲ τὸ Ψυχικὸν σῶμα, διότι τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα συνδέεται μέσον τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ μὲ τὸ Ψυχικὸν σῶμα.

Ἀσφαλῶς ἡ ἔρευνα δὲν σταματᾷ ἐδῶ, θὰ πρέπει νὰ κατακτησῶμεν καὶ τὸ Ψυ-χικὸν σῶμα τὸ ὁποῖον θὰ κάμωμεν πλήρες ὄργανον τοῦ ἑαυτοῦ μας αὐτοεπίγνωσεως. Θὰ μάθωμεν πῶς μπορεῖ ὁ ἑαυτός μας αὐτοεπίγνωσις ἐντὸς τοῦ λεγομένου Ψυχικοῦ σώ-ματος, σώματος ποῦ ἔχει μορφήν, σχετικὰ τοποχρονικοῦ σώματος, θὰ μάθετε τὴν ἐκσω-μάτωσιν, τὴν πρώτην ἐκσωμάτωσιν, διότι ἀργότερα τὸ ἴδιον θὰ μάθετε ὅταν γίνετε κύριοι τοῦ Νοητικοῦ σας σώματος καὶ θὰ μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε σὰν πλή-ρες σῶμα ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν καὶ Ψυχικὸν σῶμα ὡς μέσον ἐκφράσεως τοῦ ἑαυτοῦ σας αὐτοεπίγνωσεως εἰς τὰ ἀνάλογα σὲ σύστασιν μὲ αὐτὸ, σύμπαντα.

Καὶ τὸ κέρδος; Βρίσκετε τὸν ἑαυτὸν σας, γνωρίζετε τὸν ἑαυτὸν σας, γνωρί-ζετε τὴν θέσιν σας, τόσον μέσα εἰς τὸ θεῖον Σχέδιον μετὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς, εἰς τὰ σύμπαντα τὰ τοποχρονικὰ, ἀλλὰ κυρίως καὶ τὴν θέσιν σας μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ καὶ τὲς ἐκφράσεις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, τὴν Πανσοφίαν, Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμίαν. Ἀπὸ ἀδύνατα κλάσματα, γίνεσθε οἱ Κύριοι, Δυνατοί, Θεοί.

"Ἐγὼ εἶπον ὑμῖν Θεοί ἐστέ καὶ Υἱοὶ ΥΨΙΣΤΟΥ Πάντες".

"Ἐτῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Τὲς ἀπορίες σας.

...../4

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ερώτησις: Διδάσκαλε, η πυραμίδα που κτιζομεν είναι η έκφρασις της θείας Μονάδος εις τον υλικόν κόσμον και είναι έντος δρίων, είναι αυτά τα όρια που κινούμαστε;

Απάντησις: Έντος αυτών των δρίων κινεῖται ο άνθρωπος τοποχρονικά ως προσωπικό της αυτοεπίγνωσις μέσα εις το σύμβολον που έδωσα. Έντος της πυραμίδος δίδω ένα ωσειδέε. Όταν αυτό το ωσειδέε, που είναι η τοποχρονική αυτοεπίγνωσις του ανθρώπου, προσωπικό της αυτοεπίγνωσις, όταν αυτό το ωσειδέε το διαλύσωμεν και εισέλθωμεν εις την πυραμίδα πλέον δεν έχομεν περιορισμούς. Από την λεγομένη ένσυνειδητον αυτοεπίγνωσιν εισερχόμεθα εις την υπερσυνειδητον αυτοεπίγνωσιν, όχι εις την απόλυτον αυτοεπίγνωσιν, αυτό είναι κάτι που θα το επιτύχωμεν όταν ένδυσθούμε τον Ουράνιον Άνθρωπον, δηλαδή εισέλθωμεν εις την Μονάδα έαυτον μας, θεϊαν Μονάδα έαυτον μας.

Όστε, οι περιορισμοί είναι μέσα στην προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν και οι περιορισμοί αυτοί δεν είναι καθ'όλου δύσκολον να υπερνηκηθούν και να υπερπηδηθούν. Απαιτεῖται μόνον, θέλησις και γνώσις του πώς να γίνει αυτό.

Η λευκή έρευνα σκοπόν έχει ακριβώς την γεφύρωσιν της αυτοεπίγνώσεως από ύποσυνειδητου και ένσυνειδητου εις την υπερσυνειδητον αυτοεπίγνωσιν και άργότερα εις πληρεστέραν άκμα έκφρασιν της ζωής ως αυτοεπίγνώσεως.

Έχετε ικανοποιηθῆ;

Εύχαριστώ Διδάσκαλε.

Εγώ όμως δεν έχω ικανοποιηθῆ. Εγώ θα ικανοποιηθῶ όταν έμπειρικώς γνωρίσετε αυτά που έχω πεῖ. Τώρα τα αντίλαμβάνεσθε ως έννοιας εύχομαι την έμπειριαν σύντομον.

Ερώτησις: Είς ότι αφορά τές πυραμίδες Διδάσκαλε, έχετε πεῖ ότι η βάση της μιᾶς πυραμίδος εύρίσκεται εις το σημεῖον που είναι στον θυροειδή περίπου και η άλλη βάση εις την καρδιαν;

Απάντησις: Έχομεν την πυραμίδα με την κορυφήν προς τα άνω, κορυφή, Ἰδέα άνθρωπο. Η πυραμίδα αυτή κατέρχεται τοποχρονικά μέχρι του κατωτάτου σημείου της παχυλής ύλης που είναι ολόκληρον το παχυλόν υλικόν σῶμα. Αὐτή είναι η βάση μέσα στην όποιαν θα βρῆτε τον έαυτον σας παρούσαν προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν. Όταν όμως διαγράψωμεν μέσα στην πυραμίδα αυτήν τρεῖς άλλες βάσεις θα ἴδωμεν ότι σχηματίζωμεν τρεῖς πυραμίδες σε μιαν, με την ἴδιαν κορυφήν. Η βάση της μιᾶς πυραμίδος, όπως θα κάμωμεν αυτό το σχεδιάγραμμα κάποτε, η μία είναι στην καρδιαν με κεντρικόν σημεῖον μιαν έκφρασιν του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, την θεϊαν Παναγαθότητα και έδραν την καρδιαν, θα ἔλεγα, τον ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ.

Έκεῖ που είναι ο θυροειδής είναι ένα σημεῖον της πρώτης πυραμίδος μεταξύ καρδιάς άνωτάτου σημείου και των έτέρων σημείων, είναι ένα κρίσιμον σημεῖον, θα ἔλεγα, μεταβάσεως της αυτοεπίγνώσεως από την ένσυνειδητον εις την υπερσυνειδητον κατάστασιν.

Γι'αυτά θα δμιλήσωμεν άργότερον.

Έτέρα βάση της πυραμίδος είναι εκεί που είναι το ήλιακόν πλέγμα. Η δευτέρα πυραμίδα συμβολίζει το ψυχικόν σῶμα. Η τρίτη πυραμίδα στο κατώτατον σημεῖον που είναι οι πόδες με κεντρικόν σημεῖον τα γεννητικά όργανα είναι η παχυλή ύλη, το παχυλόν υλικόν σῶμα.

Θα ξεχωρίσωμεν τές καταστάσεις αυτές με ένα πλήρες σχεδιάγραμμα.

Ερώτησις: Όταν λέγωμεν με την έκσωμάτωσιν θα γνωρίσωμεν τον έαυτον μας;

Απάντησις: Έαυτον γνωρίζει ο κοινός άνθρωπος το παχυλόν του υλικόν σῶμα, τές επιθυμίες του, άδυναμίες του, έλξεις, πάθη, σκέψεις, ύπολογισμούς, τρόπον ζωής, το περιβάλλον του, και ο κοινός άνθρωπος έχει όλα αυτά μέσα σε ζυαν-σκενόν περιβάλλον, μιαν κοινότητα, με ένα χρώμα που το λέγωμεν έντικότητα. Δεν γνωί-

ρίζει τόν ἑαυτὸν του παρὰ μόνον σὲν σκιά τοποχρονική. Ἀπὸ τὴν στιγμήν που ἐνσυνείδητα ὁ ἄνθρωπος θὰ κἀμῆ ἐκσωμάτων καὶ θὰ ἀντιληφθῆ ὅτι τὸ παχυλὸν του ὑλικὸν σῶμα δὲν εἶναι ὁ ἑαυτὸς του, ἀλλὰ, ἓνα ἐνδυμὸν του καὶ διότι μπορεῖ νὰ κινεῖται κατὰ βούλησιν πιντοῦ δὲν τὸν περιορίζουν τὰ στενὰ ὅρια τῆς κοινότητός του. Ἀρχίζει νὰ κερδίσῃ μίαν τέτοιαν ἐμπιστοσύνην πλέον γτὴν νέαν κατάστασιν καὶ νὰ βλέπῃ τὸν ἑαυτὸν του ὡς κάτι πέραν τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ βέβαια ἀρχίζει νὰ γνωρίζῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὄχι ἀπολύτως ἀκόμα, ἀλλὰ τελειότερον ἀπὸ ὅτι ἦτο προηγουμένως. Ὅταν κἀμῆ καὶ τὴν ἄλλην ἐκσωμάτων ἀπὸ τὸ ψυχικὸν σῶμα καὶ ἀνεπηρέαστος τώρα ἀπὸ συναισθήματα που μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ χαμηλά ἢ καὶ πολὺ ψηλά, ἀλλὰ λέγω, ἀνεπηρέαστος ἀπὸ συναισθήματα ἀλλὰ κἀτω ἀπὸ τὸν ὀρθολογισμόν καὶ τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τῆς σκέψεως που πλέον ὁ χῶρος δὲν ἔχει γι' αὐτὸν καμμίαν σημασίαν καὶ ὁ χρόνος ἀρχίζει καὶ πάλιν νὰ χάνῃ τὴν ἔννοιάν του, τότε ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὡς αὐτοεπίγνωσις πέραν στενῶν ὁρίων μιᾶς ἀνθρωπίνης μορφῆς, ὡς ὑπερσυνείδητος αὐτοεπίγνωσις καὶ ὄχι μιὰ συνήθης ἐνσυνείδητος αὐτοεπίγνωσις, εἶναι κάτι πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ ὅτι ἐφανταζόταν μέχρι τῆς στιγμῆς ὅτι ἦτο, καὶ γνωρίζει τὸν ἑαυτὸν του ἀκόμα πληρέστερον.

Ὅταν διέλθῃ διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου πρὸς τὰ ἄνω τώρα μεστὴν Ἰδέαν θεῶν Μονάδα, τότε γνωρίζει τὸν ἑαυτὸν του, ὄχι μέσον ἄλλου παράγοντος τῆς γνώσεως ἀλλὰ τῆς ἀφομοιώσεως, τῆς ἐκστάσεως, τότε εἶναι που γνωρίζει ποῖος εἶναι, πραγματικὰ ποῖος εἶναι, ὄχι προηγουμένως.

Ἑρώτησις: Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δίδει τὴν μορφήν, εἰς ἐκάστην προσωπικότητα εἰς τὴν ἐκάστοτε ἐνσάρκωσιν;

Ἀπάντησις: Τί εἶναι ἐκεῖνο που δίδει τὴν μορφήν; Ὅταν λέτε μορφήν ἐννοεῖτε τὴν μορφήν ὡς ὑλικὸν σῶμα τὴν ὅποσαν γνωρίζομεν κοινήν εἰς πάντας ἢ τὰ χαρακτηριστικὰ;

Ἡ μορφή εἶναι κοινὴ καὶ εἶναι ἡ ἀκτινοβολία τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, δηλαδὴ ἓνα ἀνθρώπινο παχυλὸ ὑλικὸ σῶμα, ἓνα ψυχικὸ σῶμα καὶ ἓνα Νοητικὸ σῶμα, εἰς πάντας ὡς μορφή, τὸ ἴδιο πάντοτε.

Ὅμως, κάθε ἄνθρωπος προσωπικότης ἔχει χαρακτηριστικὰ δικὰ του, ἓναν τὸνον δικὸν του, ἂν ὀμιλεῖτε γι' αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι ἀκριβῶς τρόπος ἀκτινοβολίας τῆς θείας Μονάδος διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου. Διότι ἂν κύριος παράγων ἦτο ἡ Ἰδέα Ἀνθρώπου δὲν θὰ μπορούσαμεν νὰ ξεχωρίσωμεν τὸν ἓναν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὅλοι θὰ ἦσαν ὅμοιοι. Ὅμως βλέπομεν πῶς ποτὲ δύο ἄνθρωποι, ἀκόμα καὶ διδυμοὶ ἀδελφοὶ δὲν ὀμοιάζουν ἀπολύτως, καθ' ἓνας ἔχει τὴν δικήν του προσωπικότητα, χαρακτηριστικὰ μορφῆς, που εἶναι τρόπος ἀκτινοβολίας τῆς θείας Μονάδος. Ἐνας τρόπος. Ἐχομεν πεῖ ὅτι ἡ θεία Μονάς ἑαυτὸς ἔχει πολλές ἀκτινοβολίες μεστὸν χῶρον καὶ τὸν χρόνον, θὰ δοῦμεν ὅμως ὅτι ὅλαι αἱ ἀκτινοβολίαι αὐταὶ ἔχουν ἓναν κοινὸν χαρακτηριστικόν. Αὐτὸ τὸ κοινὸν χαρακτηριστικὸν μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι πάντοτε εἰς τὴν παχυλὴν ὑλικὴν μορφήν καὶ νὰ εἶναι εἰς τὴν ψυχικὴν μορφήν, εἰς τὴν Νοητικὴν μορφήν καὶ νὰ εἶναι μιὰ ἕλξις που μῆς δίδει τὴν συγγένειαν τῶν ἀτομικότητων ἀκτινοβολιῶν τῆς Ἰδέας θείας Μονάδος. Συνήθως θὰ τὸ δοῦμεν ὡς ἀγάπην μεταξὺ τῶν ἀτόμων αὐτῶν καὶ κατανόησιν. Μπορεῖ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ πολὺ ὀλίγα λόγια νὰ ποῦν πολλά, νὰ συνεννοηθοῦν, νὰ συναντηθοῦν ψυχικά, ἐνῶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ μὴν μποροῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν καὶ ἄς κατέχουν τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκφράζουν τὸν ἑαυτὸν τους ἀεὶ μιὰ ὀρισμένην γλῶσσαν.

Ἐπομένως, αὐτὰ θὰ τὰ μελετήσετε. Αὐτὰ εἶναι φαινόμενα μέσα στὴν ζωὴν τὰ ὁποῖα θὰ ἐρευνήσετε.

Ναί, ἡ Ἰδέα Ἀνθρώπου, δίδει τὴν μορφήν ἄνθρωπον, τόσον εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, τὸ παχυλὸ ὑλικὸ σῶμα, τὸ ψυχικὸ σῶμα καὶ τὸ Νοητικὸ σῶμα. Ὅμως μιὰ ἐκάστη θεία Μονάς στέλλει δικὸν τῆς κραδασμὸν που δίδει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς.

Ἑρώτησις: Διπλοῦν αἰθερικόν, μπορεῖτε διδάσκαλε νὰ μῆς τὸ ἐξηγήσετε;

Ἀπάντησις: Ναί. Τὸ διπλοῦν αἰθερικόν, τὸ λέγομεν διπλοῦν αἰθερικόν δίδει ὡς μορφή εἶναι πανομοιότυπο μὲ τὸ παχυλὸ ὑλικὸ σῶμα που φτίνεται σὲν νὰ εἶναι τὸ.

ύλικό σῶμα διπλοῦν. Ἐπίσης δέν μπορεῖ νά εἶναι τό διπλοῦν αἰθερικό, ἕνα ἀνεξάρτητο σῶμα ἀπό τό παχυλόν ύλικόν σῶμα, διότι ἀπό τήν στιγμήν πού θά ἀποχωρισθῇ τό διπλοῦν αἰθερικόν ἀπό τό παχυλό ύλικό σῶμα, ἀρχίζει ἡ διάλυσις τῆς παχυλῆς ὕλης, τοῦ πικυλοῦ ύλικοῦ σώματος. Ἐπομένως εἶναι θά ἔλεγα, ἕνα μέ τό παχυλόν ύλικόν σῶμα, γι' αὐτό τό ὀνομάζομεν διπλοῦν αἰθερικό. Εἶναι παχυλόν ύλικόν σῶμα εἰς τήν αἰθερικὴν του πλέον μορφήν.

Ἐρώτησις: Δί διάφορες γλώσσες ἐπὶ τῆς γῆς. Ποίαν ἐξήγησιν ἔχουν;

Ἀπάντησις: Ἀσφαλῶς μίᾳ γλώσσα εἶναι τρόπος ἐκφράσεως προσωπικοτήτων μέσα εἰς τόν χρόνον καί τόν χώρον. Ἀσφαλῶς ὅμως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πίνω στόν Πλανήτην βρῆκαν ὅτι, οἱ ἦχοι ἦσαν κατ' ἀρχήν τό μέσον διά τῶν ὁποίων μπορούσαν νά ἐκφράσουν τόν ἑαυτόν τους. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δέν βρῆκαν τοὺς ἰδίους ἦχους ὡς βολι-κούς καί ἔτσι ἔντυσαν τέσ ἔννοιες, τέσ σκέψεις των, μέ διαφόρους ἦχους ἢ σύνδεσιν ἦχων. Ὅμάδες πού ἔχουν μεταχειρισθῇ τοὺς ἰδίους ἦχους ἔχουν δημιουργήσει τήν δικήν τους γλώσσαν καί ἄλλες πάλιν τήν δικήν τους γλώσσαν.

Ἔτσι, ἡ ἀνάγκη ἦτο κοινή. Ὁ τρόπος ἦτο κάτι ἰδιαίτερο. Θά ἔλθῃ μίᾳ ἡμέρα πού δέν θά χρειάζωνται ἦχοι καί γλώσσα ὅπως τήν γνωρίζετε σήμερον, ἀτελεστατος ἤδη τρόπος ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἀλλά προέκτασις ἐγνῶν συναισθημάτων καί σκέψεων. Μεταβίβασις σκέψεων, πληρέστερος καί καλύτερος τρόπος.

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ Πάντοτε".